

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωὴ,,
(Ἰωάν. 18' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ωνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 108ον | Μάϊος 2018 | 4323

ΜΑΖΙ ΣΑΣ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΤΗ περίπτωση. Ὁ χωρισμὸς ἀπὸ ἀγαπημένο πρόσωπο νὰ εἶναι ἀφορμὴ χαρᾶς. Καὶ μάλιστα **«χαρᾶς μεγάλης»**, ὅπως σημειώνει ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστής. **«Ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης»** (Λουκᾶ κδ' 51-52). Ἐδῶ εἶναι τὸ περίεργο καὶ θαυμαστό. Λίγο πρὸ τοῦ σταυρικοῦ Πάθους, ὅταν τοὺς εἶχε πείθῃ ὅτι θὰ φύγει, εἶχαν αἰσθανθεῖ ἀπέραντη λύπη (Ἰωάν. 1στ'). Τώρα ποὺ φύγει, ποὺ ἀναλαμβάνεται στὸν οὐρανὸ καὶ δὲν θὰ τὸν ξαναδοῦν μὲ τὰ μάτια τοῦ σώματος, τώρα ὄχι μόνο δὲν λυποῦνται, ἀλλὰ καὶ χαίρονται χαρὰ μεγάλη. Πῶς νὰ ἐρμηνεύσουμε τὴ χαρὰ αὐτή;

Μιὰ πρώτη ἐξήγηση μᾶς δίνεται, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, ἀπὸ τὶς συνθήκες μέσα στὶς ὁποῖες ἐξελίχθηκαν τὰ γεγονότα. Πῶς ἔγινε ἡ Ἀνάληψη; Ὁ Κύριος ὑψώνει τὰ χέρια καὶ εὐλογεῖ τοὺς μαθητὲς Του, ἀφοῦ τοὺς ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ τοὺς στείλει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Μιὰ εὐλογία διαρκῆς καὶ ἀδιάκοπη. Καὶ ἡ εὐλογία αὐτὴ δὲν σταμάτησε νὰ προσφέρεται μέχρι σήμερα καὶ σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς.

Οἱ μαθητὲς βλέπουν τὰ ἅγια αὐτὰ χέρια σὲ κίνηση εὐλογίας: Τὰ χέρια πάνω στὰ ὁποῖα διακρίνονται τὰ σημάδια ἀπὸ τὶς πληγὲς τῶν καρφίων. Θυμοῦνται ὅτι τὰ ἅγια αὐτὰ χέρια, ὅπου ἀκούμπησαν, ἔδωσαν τὴν ἴαση, τὴν ἀνόρθωση, δύναμη μεγάλη. Τὰ χέρια αὐτὰ καθάρισαν λεπρούς, ἀνόρθωσαν παραλύτους, ἀνέστησαν νεκρούς. Τὰ θυμοῦνται ὅταν ἔκοβαν καὶ μοίραζαν τὸν ἄρτο καὶ ἔτρεφαν τὶς χιλιάδες τοῦ λαοῦ. Τὰ θυμοῦνται ἀκόμα περισσότερο, ὅταν τοὺς προσέφεραν τὸν **«ἄρτο τῆς ζωῆς»**, τὸ πανάγιο Σῶμα καὶ τὸ τίμιο Αἷμα τοῦ Κυρίου κάτω ἀπὸ τὰ φτωχὰ στοιχεῖα τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου. Αὐτὰ τὰ χέρια πρὸ ὀλίγου ἦταν καρφωμένα πάνω στὸν Σταυρό. Καὶ τώρα τὰ ἀντικρίζουν ἀνοιγμένα, πανίσχυρα, προστατευτικά, ἐνισχυτικά, προσφέροντάς τους τὴν θεϊκὴ εὐλογία. Τὴν ἴδια στιγμή ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Κυρίου ἀκούγεται ἡ μεγάλη ὑπόσχεση, ὅτι θὰ τοὺς στείλει τὸν Παράκλητο καὶ θὰ τοὺς ἐνδύσει **«δύναμιν ἐξ ὕψους»** (Λουκᾶ κδ' 49).

Τὴν ὥρα αὐτὴ οἱ μαθητὲς αἰσθάνονται πόσο ἀνυπέρβλητη εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου τους. Καὶ ἐνῶ τὸ αἰσθάνονται καὶ τὸ ζοῦν, Τὸν βλέπουν νὰ ἀναλαμβάνεται καὶ νὰ εἰσέρχεται στὴ δόξα Του. Εἰσέρχεται στὴ δόξα Του, ἐνῶ τοὺς εὐλογεῖ. Τὰ τελευταῖα λόγια Του

εἶναι λόγια ἀγάπης καὶ ἐνδιαφέροντος. Γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ διαπιστώνουν, ὅτι εἶναι Θεὸς παντοδύναμος, ἀλλὰ καὶ στοργικὸς. Λυτρωτὴς καὶ Ἀδελφός. Γι' αὐτὸ χαίρονται. Ἡ καρδιά τους μπορεῖ πιά νὰ εἶναι ἥσυχη. Δὲν ἔχουν πιά τίποτα νὰ φοβηθοῦν. Κανένας δὲν θὰ ἀφαιρέσει τὴν χαρὰ τους.

Ἐπὶ αὐτῶν καὶ ἄλλη πολὺ σημαντικὴ ἐξήγηση τῆς χαρᾶς τους. Ἐνῶ ὁ Κύριος ἀναλαμβάνεται καὶ φαίνεται, ὅτι φεύγει, στὴν οὐσία δὲν φεύγει. Δὲν τοὺς ἀποχωρίζεται. Ἀνεβαίνει πρὸς τὸν Πατέρα, ἀλλὰ δὲν ἀναχωρεῖ. Ἡ Ἀνάληψη δὲν εἶναι ἀποχωρισμός. Δὲν εἶναι χωρισμός. Ἡ Ἀνάληψη ἀποτελεῖ σημεῖο ἀλλαγῆς. Στὸ ἐξῆς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ εἶναι παρὼν μὲ τρόπο διαφορετικὸ. **«Ἴδου ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»** (Ματθ. κη' 20) τοὺς ὑποσχέθηκε.

Θὰ εἶναι πραγματικὰ παρὼν ὡς Θεάνθρωπος. Δὲν θὰ τὸν βλέπουν πιά μὲ τὰ μάτια τοῦ σώματος. Θὰ ἔχουν ὅμως τὴν μέγιστη χαρὰ, ὄχι ἀπλῶς νὰ τὸν βλέπουν, ἀλλὰ νὰ Τὸν δέχονται μέσα στὴν ψυχὴ τους. Νὰ ἐνώνουνται μαζί Του. Νὰ ἐνσωματώνονται σ' Αὐτόν. Νὰ ἀποτελοῦν ἓνα σῶμα μαζί Του, τὴν Ἐκκλησία. Στὸ σῶμα τους θὰ κυκλοφορεῖ τὸ τίμιο Αἷμα Του. Στὸ πνεῦμα τους θὰ λαλεῖ ὁ Παράκλητος, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, γιὰ νὰ τοὺς καθοδηγεῖ, νὰ τοὺς διδάσκει τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ τοὺς στηρίζει στὶς δυσκολίες τους. Στὴν καρδιά τους πλοῦσια θὰ κατοικεῖ ἡ ἀγάπη τοῦ οὐράνιου Πατέρα.

Οἱ μαθητὲς γίνονται πιά ὄχι θεατὲς τοῦ Θεανθρώπου ἢ ἀκόλουθοι, ἀλλὰ κοινωνοί, σύσσωμοι καὶ σύναιμοι. Σκηνώματα τοῦ Θεοῦ Πατέρα καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνεκτίμητα δῶρα τῆς ἀγάπης τοῦ ἀναληφθέντος Κυρίου, ἀσφαλῶς δὲν εἶναι ἀφορμὴ λύπης, ἀλλὰ χαρᾶς μεγάλης. Ὅλοι οἱ μεγάλοι σταθμοὶ τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου ἦταν ἀφορμὴ χαρᾶς. Καὶ ὄχι μόνον τότε καὶ μόνο γιὰ τοὺς μαθητὲς, ἀλλὰ καὶ γιὰ μᾶς σήμερα καὶ **«ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»**.

Ἡ Ἀνάληψη δὲν εἶναι ἀποχωρισμός. Δὲν εἶναι χωρισμός. Ἡ Ἀνάληψη ἀποτελεῖ σημεῖο ἀλλαγῆς. Στὸ ἐξῆς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ εἶναι παρὼν μὲ τρόπο διαφορετικὸ. «Ἴδου ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»

ΔΙΨΑΕΙ ΚΑΙ Η ΨΥΧΗ

ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΣ από την όδοιπορία καὶ τὴ μεσημεριάτικη ζέση ὁ Κύριος κάθεται κοντὰ στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Θέλει νὰ ξεκουραστεῖ καὶ νὰ ξεδιψάσει. Τὴν ὥρα ἀκριβῶς αὐτὴ ἔρχεται μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια, γιὰ νὰ ἀντλήσει νερό. Ποθεῖ τὸ φυσικὸ νερό. Τὴ δίψα της νὰ σβήσει. Πιο πολὺ ὅμως ποθεῖ ἢ φλογισμένη ψυχὴ της, ἔστω καὶ ἂν δὲν τὸ συνειδητοποιεῖ τελείως, κάποιον ἄλλο νερό. Ἐκεῖνο ποὺ σβίνει τὴ φλόγα τῶν παθῶν, καθαρίζει τὸν ρύπο τῆς ἀμαρτίας καὶ δροσίζει τὶς ψυχές.

Ἡ γυναίκα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια διψάει. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε ἔρχεται στὸ πηγάδι. Τὸ νερὸ ὅμως αὐτὸ προσωρινὴ μονάχα ἀνακούφιση μπορεῖ νὰ τῆς προσφέρει. Μὲ τὸ νερὸ αὐτὸ **«διψήσει πάλιν».**

Ἵ Χριστός, ἡ πηγή τῆς ζωῆς, πρόσφερε τὸ «ὔδωρ τὸ ζῶν» στὴν ταλαίπωρη γυναίκα τῆς Σαμαρείας. Καὶ τὴν ἀναγέννησε. Ἡ ἔρημιὰ τῆς ψυχῆς της ἀνθίσε, γέμισε καρπούς. Αὐτὴ ποὺ μέχρι τότε παρέσυρε τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἀμαρτία, τώρα τοὺς ὀδηγεῖ στὸν Χριστό.

Μὲ τὸ ἄλλο, τὸ **«ὔδωρ τὸ ζῶν» «οὐ μὴ διψήσει εἰς τὸν αἰῶνα».** Μὲ τὸ ἕνα ἱκανοποιοῦνται οἱ φυσικὲς ἀνάγκες. Μὲ τὸ ἄλλο πληροῦνται οἱ πνευματικὲς ἐπιθυμίες. Αὐτὸ ἀκριβῶς διαβλέπει ὁ Ἰησοῦς μέσα στὴν πολυτυπημένη ἐκείνη ψυχὴ. Οἱ ἀλλεπάλληλες

πτώσεις της τὴν κάνουν νὰ ζεῖ σὰν σὲ ἔρημιὰ στὴν πιὸ τραγικὴ της μορφῇ. **«Πέντε ἀνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ»** (Ἰωάν. δ' 18), τῆς λέει ὁ καρδιογνώστης Κύριος, γιὰ νὰ ξυπνήσει τὴ ναρκωμένη συνειδησί της. Τί σημασία ἔχει καὶ ἡ πιὸ μεγάλῃ ἔρημιὰ, ὅταν ἀρδευθεῖ ἀπὸ πλούσια πηγὴ; Καὶ αὐτὴ ἡ ἀστεῖρευτη πηγὴ, τὸ **«ὔδωρ τὸ ζῶν»**, ἦταν ἐκεῖ. Ἦταν ἐκεῖ ὁ Χριστὸς ποὺ μὲ τὸ ὔδωρ τῆς διδασκαλίας Του ζωογονεῖ τὶς ψυχές καὶ προσφέρει σ' αὐτὲς τὴ λύτρωση καὶ τὴ σωτηρία.

Ποιοὶ γεύθηκαν τὸ νερὸ αὐτὸ καὶ δὲν ἔνιωσαν τὴν ψυχὴ τους νὰ ἀναγεννᾶται; Καμιὰ σύγκριση μὲ τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου. Ἀνεκτίμητη ἢ προσφορὰ τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν ἱκανοποίηση κάθε ἱεροῦ καὶ μεγάλου πόθου. Γέμισε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν **«δωρεὰν τοῦ Θεοῦ»**, ἀπὸ ὅ,τι ἀνεκτίμητο μᾶς χαρίζει ὁ Χριστός; Ἀπερίγραπτη ἢ χαρὰ της. **«Ἡγεῖται τὰ πάντα σκύβαλα»** (Φιλιπ. γ' 8), ἀφοῦ ἔχει τὸν Θεάνθρωπο

Κύριο. Πόσο παραστατικὰ μᾶς παρουσιάζει, ἀπὸ τὴ βιωματικὴ του ἐμπειρία, τὴ μεταμορφωτικὴ δύναμη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τὸ πλήρωμα τῆς χαρᾶς του ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος! Ὁ ἱερομάρτυρας αὐτὸς ποὺ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ δὲν δίστασε νὰ προσφερθεῖ τροφὴ στὰ θηρία, νὰ πῶς περιγράφει τὸν σύνδεσμό του μὲ τὸν Ἰησοῦ καὶ τὰ δῶρα ποὺ Ἐκεῖνος προσφέρει:

«Ὁ ἐμὸς ἔρωσ ἐσταύρωται καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοὶ πῦρ

φιλοῦλον· ὕδωρ δὲ ζῶν καὶ λαλοῦν ἐν ἐμοί, ἔσωθέν μοι λέγον· Δεῦρο πρὸς τὸν Πατέρα. Οὐκ ἤδομαι τροφῇ φθορᾶς, οὐδὲ ἡδοναῖς τοῦ βίου τούτου. Ἄρτον Θεοῦ θέλω, ὃ ἔστι σὰρξ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Κάθε γίνην ἀγάπη ὑποχωρεῖ μπροστὰ στὴν ἀσύγκριτη ἱκανοποίηση ποὺ προσφέρει ὁ Χριστός. Καμιὰ ὑλικὴ εὐχαρίστηση, καμιὰ ἡδονὴ δὲν μπορεῖ νὰ σταθεῖ καὶ νὰ παραμερίσει τὶς χαρὲς καὶ τὶς χάρες ποὺ χαρίζει ὁ οὐράνιος Ἄρτος, τὸ σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου.

Ὁ Ἰησοῦς, τὸ ὔδωρ τῆς ζωῆς, προσφέρεται πάντοτε καὶ ἐξακολουθεῖ σὲ κάθε ἐποχὴ νὰ χαρίζει μαζί μὲ τὸ **«θεοπάροχο ποτήρι»** καὶ τὸ **«νάμα τῆς διδασκαλίας Του».** *«Ὑδωρ μὲν, ὅτι δίκην ὕδατος καθαίρει τὸν ρύπον τῆς ἀμαρτίας καὶ σβεννύει τὴν φλόγα τῶν παθῶν καὶ θεραπεύει τὴν τῆς ἀπιστίας ξηρότητα καὶ ἀκαρπία· ζῶν δὲ ὡς ἀένναον καὶ ἀεικίνητον»* (Ζιγαβνός).

Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ δύναμη τῶν μυστηρίων Του, σὰν ἄλλο πνευματικὸ νερό, καθαρίζουν τὸν ρύπο τῆς ἀμαρτίας καὶ σβίνουν τὴ φλόγα τῶν παθῶν καὶ θεραπεύουν τὴν πνευματικὴ ξηρασία καὶ τὴν ἠθικὴ ἀκαρπία τῆς ἀπιστίας. Καὶ αὐτὸ τὸ πνευματικὸ νερὸ εἶναι ἀστεῖρευτο καὶ πάντοτε γονιμοποιό. Τροφοδοτεῖ ἀδιάκοπα τὴν ψυχὴ καὶ τὴν κάνει ἀεικίνητη στὸ ἀγαθό. Τὴν ἄγονη καὶ χέρσα γῆ, ἀπὸ τὰ ἀγκάθια τῶν παθῶν καὶ τὰ ζιζάνια τῆς ἀμαρτίας, τὴν ζωοποιεῖ καὶ τὴν γεμίζει μὲ μυρίπνοα ἄνθη καὶ ὠριμους καρπούς ἀρετῶν.

Αὐτὸ ἔγινε καὶ ἐκεῖ στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Ὁ Χριστός, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, πρόσφερε τὸ **«ὔδωρ τὸ ζῶν»** στὴν ταλαίπωρη γυναίκα τῆς Σαμαρείας. Καὶ τὴν ἀναγέννησε. Ἡ ἔρημιὰ τῆς ψυχῆς της ἀνθίσε, γέμισε καρπούς. Αὐτὴ ποὺ μέχρι τότε παρέσυρε τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἀμαρτία, τώρα τοὺς ὀδηγεῖ στὸν Χριστό. Μιὰ ζωὴ ποὺ κινιόταν στὸ σκοτάδι, τώρα κολυμπᾶει στὸ φῶς, ὀδηγεῖ στὸ φῶς. Ἡ σκοτεινὴ γυναίκα γίνεται ἡ ἀγία Φωτεινὴ. Καὶ σήμερα, ἐποχὴ πνευματικῆς ξηρασίας καὶ ἠθικῆς ἀκαρπίας, μόνον ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ μεταβάλλει τὴ σύγχρονη Σαχάρα τῆς κοινωνίας σὲ ὄαση χαρᾶς καὶ σωτηρίας.

“Ένα δένδρο στη θάλασσα

Φαίνεται άπίστευτο. Όμως είναι ένα τίποτα μπροστά στη δύναμη της πίστης. Ποιός θα μπορούσε, αλήθεια, να φανταστεί ένα δέντρο να ξεριζώνεται ξαφνικά μόνο του, να μαζεύει τα κλαδιά του, να μετακινείται και να πηγαίνει να φυτευθεί μέσα στη θάλασσα; Και το δέντρο αυτό να παραμένει εκεί, να ρίχνει ρίζες, να γεμίζει καρπούς, άπρόσβλητο από την άρμύρα ή τα άγρια κύματα της θάλασσας;

Ένα δέντρο μέσα στη θάλασσα φαίνεται άπίστευτο και άδιανόητο. Και είναι πράγματι άπίστευτο με τα κοινά ανθρώπινα κριτήρια και την ψυχρή λογική. Δεν είναι όμως καθόλου άπίστευτο και άπραγματοποίητο για τη λογική του Θεού. Είναι ένα τίποτα στη δύναμη της πίστεως και τα κριτήρια του Θεού. Είναι ένα τίποτα στη δύναμη της πίστεως, που πραγματοποιεί θαύματα πολύ πιο μεγάλα. Και δεν πρόκειται για άνεδαφικές θεωρίες. Είναι διαβεβαιώσεις του Κυρίου προς τους μαθητές του.

Οί Απόστολοι ζητούν απλά από τον Κύριο να τους αυξήσει την πίστη. **«Πρόσθετε ἡμῖν πίστιν»** του λένε. Μέχρι τότε είχαν δείξει μιὰ σημαντική, βέβαια, έμπιστοσύνη στον Θεό Διδάσκαλο. Στο προσκλητήριό του για να τον ακολουθήσουν άφνησαν και πλοία και δίχτυα και γονείς και συγγενείς. Ένας τέτοιος ήρωισμός άπαιτούσε άυταπάρνηση και πίστη όχι μικρή.

Οί Απόστολοι όμως βλέπουν ότι έχουν μεγάλο έργο μπροστά τους. Έπωμίζονται εύθυνες βαριές για τους άσθενικούς τους ώμους. Η άποστολή τους ξεπερνάει τις ανθρώπινες δυνατότητες. Πώς θα άνταποκριθούν στο τεράστιο αυτό έργο;

Νά γιατί αυθόρμητα άνεβαίνει στα χείλη τους ή παρακλητική κραυγή: Πρόσθεσέ μας πίστη. Αυτή τη μικρή πίστη, που διαθέτουμε, αυξησέ την και ολοκληρώσε την Έσού ο παντοδύναμος Θεός.

Και ή άπάντηση του Κυρίου άληθινά επαναστατική. Σπάζει τα ανθρώπινα δεδομένα, καταργεί τα συνηθισμένα κριτήρια, βγάξει από τα περιορισμένα πλαίσια της κοινής λογικής και μās μεταφέρει στη λογική του Θεού. Και αυτή ποτέ δεν περιορίζεται από την ανθρώπινη άδυναμία. Ίσα ίσα την μεταβάλλει σε παντοδυναμία.

Τί τους λέει; **«Εἰ ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐλέγετε ἂν τῆ συκαμίνῳ ταύτῃ, ἐκριζώθητι καὶ φυτεύθητι ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ ὑπάκουσεν ἂν ὑμῖν»** (Λουκ. 17' 6). Άν έχετε, δηλαδή, πίστη τόσο θερμή και δυνατή σαν το μικρό σπόρο του σιναπιού, θα λέγατε στο δέντρο αυτό της συκαμινιάς να ξεριζωθεῖ και να φυτευτεῖ μέσα στη θάλασσα και θα σās υπάκουε.

Νά τι είναι πίστη. Νά πραγματοποιείται το άδύνατο. Νά παίρνει σάρκα και όστα το άπίστευτο και άδιανόητο. Και όχι μονάχα στον φυσικό χώρο, αλλά πιο πολύ στον ήθικό και πνευματικό.

Τί είναι να ξεριζωθεῖ ένα δέντρο και να φυτευτεῖ στη μέση της θάλασσας; Άσφαλώς κάτι θαυμα-

στό. Συγκρίνεται όμως με το άλλο θαύμα, που έγινε μέσα στις ψυχές των Άποστόλων; Πόσες φορές, από την όλιγοπιστία τους, έμοιαζαν με δέντρα φθινοπωρινά, που τα σάλευε ο πρώτος άνεμος της δοκιμασίας ή του πειρασμού; Πόσες φορές δεν κλονίστηκαν και έφθασαν μέχρι την άρνηση και την προδοσία; Πόσες έλλειψεις είχαν και άδυναμίες, ώστε να αναγκάζουν τον πρώο Διδάσκαλό τους να τους έλέγχει με άυστηρότητα;

Και όμως, όταν πραγματοποιήθηκε ή παράκλησή τους και ή πίστη τους αυξήθηκε και γιγαντώθηκε, ποιά άλλαγή μέσα σ' αυτές τις άδύνατες ψυχές; Δέντρα, που τα χτυπούσαν άδιάκοπα ή είδωλική μανία και ή ιουδαϊκή μισαλλοδοξία σαν άλλα φουσκωμένα κύματα του ώκεανού, έμεναν άσάλευτα για να διατρανώνουν τη δύναμη και την καρποφορία της πίστης.

Ποιός μπορούσε να φανταστεί έναν Πέτρο, που έτρεμε μπροστά σε ένα κορίτσι και δεν δίσταζε να άρνεῖται τον άγαπημένο του Διδάσκαλο, αυτός με τη δύναμη της πίστης να γίνεται γίγαντας όμολογίας; Ποιός μπορούσε να φανταστεί πως οί δειλοί που **«βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεῦειν...»** θα άντλούσαν μετά τέτοια δύναμη από την πίστη τους στον Σωτήρα Κύριο, ώστε να πατούν **«ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ»;**

Καθημερινή έμπειρία τα θαύματα της πίστης για τους Άποστόλους. Και όχι μονάχα στο φυσικό χώρο, είπαμε, αλλά πιο πολύ στον ήθικό και πνευματικό. Είναι μικρότερο θαύμα ψυχές, που ζούσαν στην άγνοια, νεκρωμένες από την άμαρτία και άκίνητες στα έργα της άγάπης, να παίρνουν νέα ζωή και να πρωτοστατούν στα έργα της φιλανθρωπίας και της πνευματικής δημιουργίας;

Άρκεί ο κόκκος του σινάπεως, δραστικός και δυναμικός, να τρυπώσει μέσα στις καρδιές, έστω τις πέτρινες και να γίνει δεκτός και τότε είναι ίκανός να συντρίψει τον όγκο και τη σκληρότητα του έγωισμού και την παγερότητα της άδιαφορίας.

* * *

Η πίστη στον Σωτήρα Χριστό έκανε και κάνει τέτοια θαύματα πνευματικής μεταμορφώσεως σε κάθε έποχή. Θεραπεύει και σήμερα την τύφλωση του άθεΐσμου και χαρίζει το φώς και τη χαρά της πίστης. Χαρίζει την έσωτερική ειρήνη και ήρεμία εκεί, που κυριαρχούσαν οί διαπληκτισμοί και οί ταραχές. Προσφέρει τη συχώρηση εκεί που έτριζαν τα δόντια της εκδίκησης. Οί ύψωμένες άπειλητικές γροθιές μεταβάλλονται σε χέρια άπαλά, αλλά και ισχυρά, που στηρίζουν και βοηθούν.

Ένα δέντρο μέσα στη θάλασσα είναι ένα θαύμα. Ένας άνθρωπος στη μέση του μανιασμένου ώκεανού της άμαρτίας, που τον δέρνουν τα ύψωμένα κύματα των πειρασμών και δεν καταποντίζεται τί είναι; Ένα θαύμα! Είναι ο θρίαμβος της πίστης, που κάνει δυνατά τα άδύνατα, αλλά **«τῷ πιστεῦοντι».**

«Ἐρχεται οὖν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ

αὐτοῦ. Ἦν δὲ ἐκεῖ πηγή τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη. Ἐρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· δός μοι πιεῖν. Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν ἵνα τροφάς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὕσης γυναικὸς Σαμαρεῖτιδος; Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὐτε ἀντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; Μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΜΑΪΟΥ
ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. 8' 5 - 42
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. 1α' 19 - 30

θρέμματα αὐτοῦ; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πῖνῃ

ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσει εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μηδὲ ἔρχομαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ὕπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἔλθε ἐνθάδε. Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σὺ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· γυναῖ, πιστευσόν μοι ὅτι ἔρχεται ὥρα ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ πατρί...».

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΝΕΡΟ

«Ὁς ἂν πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσει εἰς τὸν αἰῶνα»

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ τυχαία ἡ συνάντησις τοῦ Κυρίου μετὰ τὴν Σαμαρεῖτιδα. Ἐρχεται στὴν Συχάρ, κάθεται στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, γιὰ νὰ ἀναζητήσῃ ἓνα χαμένο πρόβατο. Ὁ Θεὸς **«θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»**. Ἔτσι μόλις ἡ Σαμαρεῖτιδα φθάνει στὸ πηγάδι, τῆς ζητάει νερό. Καὶ βρίσκει ἀφορμὴ νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ ἔκτακτες θεῖες ἀλήθειες καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὴ μετάνοια ἀπὸ τὴ μέχρι τώρα ἀμαρτωλὴ ζωὴ τῆς.

A) Ἦλθε «ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός».

Καὶ μήπως ἡ Σαμαρεῖτιδα εἶναι ἡ μοναδικὴ περίπτωση πού ὁ Λυτρωτὴς πῆγε ζητώντας τὸν παραστρατημένο; Τί ἔγινε μετὰ τὸν Ζακχαῖο; Τὸν καλεῖ ὁ Ἰδιος νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὴ συκομορέα. Τί ἔγινε μετὰ τὸν τελῶνη Ματθαῖο; Πηγαίνει ἐκεῖ πού ἦταν, στὸ τελῶνιο. Τὴν τελευταία ὥρα δὲν κάλεσε καὶ τὸν ληστή; Καὶ ὁ Σαῦλος πῆγαινε στὴ Δαμασκὸ γιὰ νὰ καταδιώξῃ τοὺς Χριστιανούς, χωρὶς νὰ ξέρει ὅτι ὁ ἴδιος διώκεται ἀπὸ τὴ θεία Χάρη. Ἐνῶ τὸν Αὐγουστίνου μ' ἓνα ρητὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς τὸν ἐλευθερώνει ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας.

Πόσα καὶ πόσα εἶναι τὰ γνωστὰ καὶ πόσο περισσότερα εἶναι τὰ ἄγνωστα σὲ μᾶς παραδείγματα! Ἡ θεία Χάρη καταδιώκει τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἐπισκέπτεται μετὰ μύριους τρόπους! Πόσες ψυχὲς ἔχουν νὰ διηγηθοῦν καὶ τὴ δική τους ἱστορία! Σχεδὸν δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νὰ μὴν ἀκούσε κάποτε τὸ θεῖο κτύπο στὴν πόρτα τῆς ψυχῆς του. **«Ἴδου ἔστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω»!** Μὲ ἓνα καλὸ λόγο, μετὰ ἓνα πνευματικὸ βιβλίον, μετὰ ἓνα κήρυγμα, μετὰ μιὰ δοκιμασία, ὁ Θεὸς καταδιώκει τὸν ἄνθρωπο.

B) Καὶ ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος;

Πῶς ὅμως ἀντιμετωπίζει ὁ ἄνθρωπος τὶς θεϊκὲς

αὐτὲς ἐπισκέψεις;

Πολλοὶ μετὰ ἀδιαφορία. Οἱ κρούσεις τοῦ Θεοῦ ἤχουσι σὲ «ὦτα μὴ ἀκούοντων». Ἀπαθεῖς καὶ ἀδιάφοροι ἀφήνουν τὸ Μεγάλο Ἐπισκέπτη ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ψυχῆς τους νὰ κτυπάει, νὰ περιμένει. Μὴν ξεχνᾶμε ὅτι τὸ πόμολο τῆς πόρτας εἶναι ἀπὸ μέσα καὶ πρέπει ὁ ἄνθρωπος ἐλεύθερα, ὅταν ἀκούσῃ τὴν κλήσι, νὰ ἀνοίξῃ διάπλατα τὰ θυρόφυλλα τῆς καρδιᾶς του. Πόσα δὲν εἶδαν καὶ πόσα δὲν ἄκουσαν οἱ Γραμματεῖς, οἱ Φαρισαῖοι, οἱ Νομοδιδάσκαλοι; Ὅλα αὐτὰ ἦταν προσκλήσεις τῆς θείας Χάριτος. Κι ὅμως τὶς ἀπέκρουσαν. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; **«Ἀπόλονται» «ἐν ταῖς ἀμαρτίαις αὐτῶν»**.

Πόσες κι ἐμεῖς προσκλήσεις τοῦ Θεοῦ γιὰ ἀνάληψη καὶ μετάνοια δὲν προσπερνᾶμε; Ἐρχεται μιὰ θλίψη, ἓνας θάνατος, μιὰ οἰκονομικὴ στενοχώρια. Εἶναι οἱ στιγμὲς πού ὁ Θεὸς μᾶς ἐπισκέπτεται καὶ μᾶς ζητάει νὰ ἀλλάξουμε ζωὴ. Κι ἐμεῖς ἀφήνουμε κλειστὴ τὴν πόρτα, διώχνουμε τὴ θεία Χάρη. Ἐρχεται ἄλλοτε ἓνας γνωστὸς καὶ μᾶς καλεῖ σὲ μιὰ εὐκαιρία νὰ ἀκούσουμε τὶς ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ εὐκόλα τοῦ λέμε: **«Ἄφησέ με, δὲν θέλω νὰ ἀκούω τέτοια πράγματα»!** Καὶ μένουμε θεληματικὰ μακριὰ ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἐπὶ αὐτὰ ὅμως καὶ ἀμέτρητοι πού ἀνοίγουν τὴν καρδιά τους στὴ θεία Χάρη. Εἶναι οἱ ψυχὲς πού δὲν σκληρύνθηκαν ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ τὴν ἀπάτη τῆς ἀμαρτίας. Τέτοια ψυχὴ ἦταν ἡ Σαμαρεῖτιδα. Ἀνοίγει τὴν καρδιά τῆς. Ἀλλάζει ζωὴ. Καὶ γίνεται ἱεραπόστολος καὶ καλεῖ καὶ τοὺς συμπατριώτες τῆς νὰ γνωρίσουν τὸν Κύριο καὶ Λυτρωτῆ. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μετὰ τὴν κάθε ψυχὴ πού δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Θεοῦ. Πλένει μετὰ τὰ μυστήρια τὸ ρύπον τῆς ἀμαρτίας καὶ γίνεται κήρυκας τῆς νέας ἐν Χριστῷ ζωῆς.

«Καὶ παράγων εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· ραββί, τίς ἤμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆι; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· οὔτε οὗτος ἤμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆι τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρας· ἔρχεται νῦν ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾶ, φῶς εἶμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὕπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος. Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθημέριος καὶ προσαιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτός ἐστιν ἄλλοι δὲ ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστιν. Ἐκεῖνος ἔλεγε ὅτι ἐγὼ εἶμι. Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· πῶς ἀνεώχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· ἄνθρωπος

ΚΥΡΙΑΚΗ 13 ΜΑΪΟΥ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. θ' 1 - 38
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. ιστ' 16 - 34

λεγόμενος Ἰησοῦς πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπέ μοι· ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ

καὶ νίψαι· ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· ποῦ ἐστὶν ἐκεῖνος; Λέγει· οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ σάββατον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· πηλὸν ἐπέθηκέ μου ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνίψαμην, καὶ βλέπω. Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἔστι παρά τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ· πάλιν σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τοὺς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος καὶ ἠρώτησαν αὐτούς...»

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ

«Ὁ δὲ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν».

Ο ΤΥΦΛΟΣ τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς παίρνει τὸ μεγάλο δῶρο ποὺ τόσο ποθοῦσε, τὸ φῶς του. Καὶ γίνεται κήρυκας τοῦ Φωτοδότη του. Ἀπὸ ἐκεῖ ὅμως καὶ πέρα τόσοι καὶ τόσοι ζητοῦν νὰ τοῦ κλείσουν τὸ στόμα, νὰ τὸν ἀποκλείσουν ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ του περιβάλλον. Τὸν εἰρωνεύονται. Αὐτὸς ὅμως μένει ἀκλόνητος καὶ ὁμολογεῖ τὸν Χριστό.

Α) Οἱ συμβιβασμοί.

Πνευματικὰ δῶρα δεχόμεστε κι ἐμεῖς. Ἐχομε τὴν ἀληθινὴ πίστη. Ἄτονη μερικὲς φορές ἢ πιὸ θερμῆ ἄλλοτε. Ἐχομε πάρει ἀπόφαση νὰ τηρήσουμε τὴ χριστιανικὴ ζωή. Ἀλλὰ καὶ μύρια ἐμπόδια συναντᾶμε στὴν πορεία μας. Ἀπὸ τὰ κατὰβαθα τῆς ὑπάρξεώς μας ἀκοῦμε φωνές ὀλιγοπιστίας, συμβιβασμοῦ. Γύρω μας μηνύματα ὑλιστικὰ ἀκούγονται: Συμβιβάσου μὲ τὴν ἐποχὴ σου. Ζῆσε ὅπως οἱ ἄλλοι... Εἶναι ἄνθρωποι κλονισμένοι, ποὺ ζητοῦν ὅ,τι ζήτησαν οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ τὸν πρῶν τυφλό, νὰ ἀρνηθεῖ τὰ πάντα. Κι αὐτοὶ μᾶς ζητοῦν νὰ παραμερίσουμε τὸ πιστεύω μας. Νὰ περιφρονήσουμε τὶς ἀρχές μας. Νὰ καταπατήσουμε τὶς ἐντολές τῆς δικαιοσύνης, τιμιότητος, ἀγάπης. Εἶναι ὅμως στὴν ἐποχὴ μας κι αὐτοὶ ποὺ μοιάζουν μὲ τοὺς γονεῖς τοῦ τυφλοῦ. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπικίνδυνης οὐδετερότητας. «**Οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ἡμῶν καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη· πῶς δὲ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν, ἢ τίς ἤνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, ἡμεῖς οὐκ οἶδαμεν· αὐτὸς ἐλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε, αὐτὸς περὶ ἑαυτοῦ λαλήσει**». Παριστάνουν τοὺς οὐδέτερους ἀπὸ φόβο, γιὰ νὰ μὴ γίνουν ἀποσυναγάωγοι. Τὸ ἴδιο συμβαίνει συχνὰ καὶ στὴν ἐποχὴ μας. Εἶναι πολλοί, ποὺ ἐνῶ εἶναι ἄνθρωποι ποὺ πιστεύουν,

ὅμως εὐκόλα συμβιβάζονται. Δὲν ἀρνοῦνται, ἀλλὰ καὶ δὲν ζοῦν σύμφωνα μὲ τὶς θεῖες ἐντολές.

Β) Μὲ θάρρος.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀκολουθοῦν τὰ ἴχνη τοῦ πρῶν τυφλοῦ. Λίγοι ἔχουν τὸ θάρρος νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰ ἐμπόδια καὶ νὰ συνεχίσουν τὴν πορεία τῆς πίστεως καὶ τῆς ἠθικῆς. Λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ σὰν τὸν πρῶν τυφλὸ λένε: Ἐγὼ ἕνα ξέρω ὅτι εἶναι προφήτης. Ἦμουν τυφλὸς καὶ μοῦ χάρισε τὸ φῶς μου. Ξέρουμε τὴν ἀλήθεια κι αὐτὴ θὰ ἀκολουθήσουμε. Γνωρίζουμε τὶς θεῖες Τοῦ ἐντολές κι αὐτὲς θὰ ζητήσουμε νὰ ἐφαρμόσουμε σ' ὅλη τὴ ζωὴ μας, ὅσα κι ἂν ἀκούσουμε, ὅσα ἐμπόδια κι ἂν βροῦμε. Θὰ εἶναι λάθος νὰ θελήσουμε νὰ μὴ βροῦμε καμιά δυσκολία στὸ δρόμο μας, κανένα ἐμπόδιο, καμιά εἰρωνεία καὶ νὰ συμμορφωθοῦμε στὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ποὺ φυσικὰ εἶναι ἀντίθετο στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐφόσον ἔχομε πεποιθήσεις καὶ ἀρχές πάνω στὶς ὁποῖες θεμελιώσαμε τὴ ζωὴ μας, πρέπει νὰ περιμένουμε δυσκολίες, εἰρωνεῖες, χλευασμούς, στὸ σπίτι, στὴ δουλειά μας, στὴν κοινωνία. Ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει πῶς κάνει τὸ σωστό, δὲν πρέπει νὰ περιμένει ὅτι οἱ ἄνθρωποι θὰ τοῦ καθαρῶσουν τὸ δρόμο ἀπὸ τὶς πέτρες. Πρέπει ἀντίθετα νὰ περιμένει ὅτι θὰ τοῦ ρίξουν κι ἄλλες πέτρες στὸ πέρασμά του.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀντιμετωπίζει τὸ κάθε ἐμπόδιο καὶ ἀντιξοότητα, ὅταν βαθιὰ μέσα του καίει ἡ φλόγα τῆς πίστεως. Τὴν ὥρα τῆς σύγκρουσης μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, δίνει τὶς ἐξετάσεις του. Μένει ἀκαμπτos, ἀποφεύγει τὶς σειρήνες τῶν καιρῶν μας καὶ τραβάει τὸ δρόμο του. Τὸ δρόμο τῆς πίστεως καὶ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Οὐαὶ ὑμῖν ...ὑποκριταί»

«Συχνὰ ὄχι μόνο ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν σχέση με τὴν θρησκεία, ἀλλὰ καὶ θρησκευόμενοι, ὀνομάζουν Φαρισαίους καὶ ὑποκριτὲς τοὺς Χριστιανούς. Συνδέουν τὴν ὑποκρισία με τὴν χριστιανικὴ πίστη ἢ με ἄλλες λατρευτικὲς ἢ προσκυνηματικὲς ἐκδηλώσεις. Πῶς εἶναι δυνατόν κάτι ποὺ ὁ Χριστὸς πολέμησε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, τὸν φαρισαϊσμό, νὰ ἀποδίδεται στοὺς ὀπαδούς Του; Ἐμένα προσωπικὰ με ἐνοχλεῖ νὰ με λένε Φαρισαῖο καὶ ὑποκριτὴ, ἐπειδὴ προσπαθῶ νὰ ζῶ χριστιανικὴ ζωὴ. Καὶ μάλιστα ὡς κατήγοροι νὰ παρουσιάζονται οἱ ἀδιάφοροι ἢ οἱ ἄθεοι».

Γίνεται συχνὰ ἓνα λάθος. Ἐνα μεγάλο λάθος ποὺ κρύβει πολλὴ ἀδικία. Πιστοὶ καὶ ἄπιστοι, Χριστιανοὶ καὶ ἄθεοι, ὁ καθένας ἀπὸ τὴν πλευρὰ του, στρέφουν ἀμείλικτα τὰ βέλη τους, γιὰ νὰ πλήξουν τὸν φαρισαϊσμὸ καὶ νὰ σπληνεύσουν τὴν ὑποκρισία. Καὶ φυσικὰ δὲν ἔχουν ἄδικο. Ὁ φαρισαϊσμὸς καὶ ἡ ὑποκρισία ποὺ τὸν χαρακτηρίζει, εἶναι ἡ πιὸ ἀπόβλητη καὶ ἐπικίνδυνη μορφή τῆς θρησκείας. Ἀπόβλητη πέρα γιὰ πέρα, ἀκριβῶς γιὰτὶ νοθεύει, ἀλλοιώνει καὶ πλαστογραφεῖ, ὅτι πιὸ πολύτιμο διαθέτει ὁ ἄνθρωπος, τὴν πίστη του καὶ τὴν θρησκευτικότητά του. Καὶ ὅπωςδήποτε ἡ νόθευση καὶ ἡ πλαστογράφηση εἶναι χειρότερες ἀπὸ τὴν ἀπόρριψη.

Τὸ λάθος δὲν εἶναι αὐτό. Τὸ μεγάλο λάθος εἶναι ὅτι περιορίζουμε ἢ ταυτίζουμε τὸν φαρισαϊσμὸ μονάχα με τὶς παραχαραγμένες μορφὲς τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ὅταν κάνουμε λόγο γιὰ τοὺς Φαρισαίους, τοὺς φανταζόμαστε ἢ καὶ τοὺς βλέπουμε νὰ κινοῦνται μόνο στοὺς χώρους τῆς Ἐκκλησίας.

Χωρὶς ὅμως νὰ λείπουν ἀπὸ τὶς τάξεις τῶν Χριστιανῶν, δὲν βρίσκονται κατ' ἀποκλειστικότητα στὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ φαρισαϊσμὸς, ἡ ἀποκρουστικὴ αὐτὴ μορφή τῆς θρησκείας, τῆς ὑποκρισίας, τοῦ δογματισμοῦ, τοῦ κομματισμοῦ, τοῦ αὐτοθαυμασμοῦ, τῆς ἀνελέπτῃς καταδίκῃς τῶν ἄλλων, τῆς ἄψυχῃς καὶ τυποποιημένης θρησκευτικότητος, ποὺ διυλίζει τὸν κώνωπα καὶ καταπίνει τὴν κάμπλο, ποὺ μένει στὴν ἐπιφάνεια καὶ δὲν προχωρεῖ στὸ βάθος, χαρακτηρίζει πιὸ πολὺ τὸν ἀθεϊσμὸ καὶ τὸν σύγχρονο παγανισμὸ, τὴν νεοειδωλολατρία.

Δὲν ἔχουμε μόνο τὸν εὐκόλο καὶ βολικὸ Χριστιανισμὸ. Ἐχουμε καὶ τὸν εὐκόλο καὶ βολικὸ ἀθεϊσμὸ. Δὲν ἔχουμε μόνο τοὺς φανατικούς καὶ ἀποκρουστικούς κακοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐχουμε καὶ τοὺς φανατικούς ἐκπροσώπους τοῦ ἀθεϊσμοῦ. Ἐχει ἡ ἀθεΐα καὶ αὐτὴ περισσότερο τοὺς Φαρισαίους τῆς. Μὲ μιὰ οὐσιώδη διαφορὰ. Οἱ πρῶτοι εἶναι οἱ κακοὶ ἐκπρόσωποι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐνῶ οἱ δεῦτεροι εἶναι οἱ γνήσιοι καὶ συνεπεῖς ἐκπρόσωποι τοῦ ἀθεϊσμοῦ. Οἱ πρῶτοι ἐκπροσωποῦν τὸν ἑαυτὸ τους καὶ ὄχι τὴν θρη-

σκεία τῆς ἀγάπῃς, τῆς εὐκρίνειας, τῆς ἀλήθειας. Οἱ δεῦτεροι ἐκπροσωποῦν τὴν ἀθεΐα καὶ τὸν ἑαυτὸ τους.

Ἄς δοῦμε ἐδῶ ἓνα ἀπὸ τὰ κύρια ἐπιχειρήματα τῶν ἀθέων ποὺ μαρτυρεῖ μαζί με τὴν ἀσυνέπεια καὶ πολλὴ ὑποκρισία. Κατηγοροῦν τοὺς Χριστιανούς ὡς τυπολάτρες, δεισιδαίμονες καὶ προληπτικούς. Ὁ Χριστιανισμὸς, λένε, εἶναι μιὰ μορφή τυπολατρίας καὶ εἰδωλολατρίας.

Ἡ ἀπάντηση; Μὰ υπῆρξε μεγαλύτερος πολέμιος τῆς εἰδωλολατρίας ἀπὸ τὸν Χριστιανισμὸ; **«Τεκνία φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων»** (Α' Ἰωάν. ε' 21), σαλπίζει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης γιὰ νὰ προφυλάξει ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνο μόλυσμα τῶν εἰδώλων. Γιὰ τοὺς φλογεροὺς Χριστιανούς τῆς παρθενικῆς Ἐκκλησίας, με τὶς φωτισμένες ἀρχὲς καὶ τὶς ξεκάθαρες ἀντιλήψεις στὰ θέματα τῆς πίστεως, τὰ εἶδωλα δὲν ἦταν ἀπλῶς τὰ παλιὰ ξόανα ἢ τὰ ἄψυχα ἀγάλματα τῶν ψεύτικων θεῶν. Ἦταν ἡ ὑπουλὴ καὶ καμουφλαρισμένη ἀπειλὴ ποὺ μπαίνει μέσα στὴ ζωὴ, κυριεύει τὴν σκέψη, τὴν αἰχμαλωτίζει, ὥστε νὰ λατρεύει τὴν ματαιότητα καὶ τὴ φθορὰ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἀρνεῖται νὰ λατρεύσει τὸν Θεό, λατρεύει τὸ ὑπερτροφικὸ καὶ θεοποιημένο ἐγὼ του.

Γέμισε ὁ κόσμος ἀπὸ ποικίλα εἶδωλα. Πληθύνθηκαν ὅσο ποτὲ ἄλλοτε οἱ ἀστρολόγοι, οἱ μάγοι, οἱ μάγισσες, οἱ χαρτορίχτρες, ὅλες οἱ ἐξευτελιστικὲς μαγεῖες με τὰ δαιμονικὰ τελετουργικά τους, νοσηρὰ ἀποκυήματα σκοταδιστικῶν ἐποχῶν. Θεώρησαν τυπολατρία τὴν ἐξυψωτικὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ, τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅλα τὰ μέσα τοῦ πνευματικοῦ ἐξαγιασμοῦ. Καὶ στὴ θέση τους ὑψώσαν τὸν παραλογισμὸ, τὸν ἀποκρουσμὸ, τὸν ἐξευτελισμὸ, τὴν καταρράκωση τῆς προσωπικότητος με τὰ ποικίλα σύγχρονα εἰδωλολατρικὰ τελετουργικά.

Καὶ μόνον αὐτά; Ὑπάρχει μεγαλύτερος φαρισαϊσμὸς καὶ ὑποκρισία ὅταν ὁ δῆθεν ἀδέσμευτος σύγχρονος ἄνθρωπος τοῦ ἀθεϊσμοῦ καὶ τῆς νεοειδωλολατρίας προσκυνεῖ τὰ χρυσὰ ἢ τὰ σάρκινα ψευτοεἶδωλα τῆς ντροπῆς; Εἶδωλο ἔγινε ἡ σάρκα, ἡ ἥδονή, τὸ χρῆμα, ἡ δύναμη. Καὶ αὐτοὶ ποὺ γονατίζουν καὶ τὰ λατρεύουν, ἀρνοῦνται νὰ τιμήσουν ὡς τυπολατρίες, τὴν Παναγία μας, τοὺς ἁγίους καὶ τοὺς μάρτυρες. Περιφρονοῦν καὶ ἀπαξιῶνουν τὶς ἱερὲς καὶ ἥρωικὲς μορφὲς ποὺ με τὴ φωτεινὴ ζωὴ τους πολέμησαν τὴν ὑποκρισία καὶ ἔδειξαν τὸν δρόμο ποὺ ἐξανθρωπίζει καὶ θεώνει τὸν ἄνθρωπο. Ἡ φωτισμένη χριστιανικὴ πίστη καὶ ζωὴ δὲν ὑποδουλώνει, ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ κάθε μορφή ὑποκρισίας καὶ θρησκοκληψίας. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο μήνυμα ποὺ ἔφερε στὴν ἀνθρωπότητα ὁ Χριστὸς, ὁ μεγάλος Ἐλευθερωτὴς τῶν ψυχῶν καὶ ἀσυνθηκολόγητος πολέμιος τοῦ φαρισαϊσμοῦ καὶ τῆς ὑποκρισίας.

«Γλώσσαί ὡσεὶ πυρός»

Δὲν εἶναι μονάχα οἱ ἄπιστοι ἢ οἱ ἀδιάφοροι, ποὺ ἀγνοοῦν τὸ βαθύτερο νόημα καὶ μήνυμα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Νομίζουν πὼς τίποτα τὸ δυνατό δὲν ἔχει νὰ τοὺς προσφέρει. Μιὰ σκέπη συντήρηση, ἕνα ἡρεμιστικὸ καὶ καταπραϋντικὸ στὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς. Μιὰ προστατευτικὴ φυγὴ μπροστὰ στὰ ἀγωνιώδη προβλήματα.

Ἀλλὰ μήπως καὶ ἄρκετοὶ πιστοὶ ἔχουν ξεκαθαρισμένο πιστεύω, σαφὴ γνῶση καὶ ἐπίγνωση τῆς πίστεώς τους; Δὲν διαφέρουν συχνὰ ἀπὸ τοὺς ἀπίστους. Ἡ ἀγνοιά τους ἢ ἡ παραπονημένη γνῶση τους κρατοῦν τὴ σκέψη καὶ τὴν καρδιά τους μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀνακαινιστικὴ δύναμη τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος. Οὔτε κὰν ὑποψιάζονται, ὅτι ἀπὸ τὴ στιγμή, ποὺ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ θὰ μπεῖ στὴν καρδιά τους θὰ τοὺς κινεῖ καὶ θὰ τοὺς παρακινεῖ ἀδιάκοπα σὲ ἔργα ἀληθινῆς πνευματικῆς δημιουργίας καὶ δυνάμεως.

Νὰ γιατί θὰ λέγαμε, ὅτι ἀπὸ τοὺς πιὸ πετυχημένους χαρακτηρισμούς, ποὺ ἔχουν δοθεῖ στὸν θεϊκὸ λόγο εἶναι ὁ «τῆς φωτιᾶς». Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι **«πῦρ καταναλίσκον»**. Εἶναι φλόγα, ποὺ πυρπολεῖ τὶς ψυχές, τὶς πυρακτῶνι με θεῖο ζῆλο. Εἶναι μιὰ ἐσωτερικὴ θερμότητα ποὺ σὰν ἄλλη ἀτμομηχανὴ βρίσκεται σὲ συνεχὴ κίνηση. Φωτιὰ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ θερμαίνει, φωτίζει, ἀκτινοβολεῖ, ἀλλὰ καὶ κατακαίει τὴν ἠθικὴ σαπίλα καὶ τὴν πνευματικὴ νωθρότητα.

Σὰν φωτιὰ κατεβαίνει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο στοὺς Ἀποστόλους, κατὰ τὴν ἐπίσημη ἡμέρα τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου **«ᾤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλώσσαί ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν»** (Πράξ. β' 3). Σὰν πύρινη φλόγα κατεβαίνει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα στὸν κάθε μαθητὴ τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ μᾶς δείξει, πὼς οἱ μαθητὲς Ἐκείνου, ποὺ **«πῦρ ἦλθε βαλεῖν ἐπὶ τὴν γῆν»**, δὲν μποροῦν νὰ μένουν ψυχροί, ἀδιάφοροι, ἀδρανεῖς. Καὶ ἡ φλόγα αὐτὴ πυρπολεῖ ἀπὸ τότε τὶς καρδιές ὅλων τῶν πιστῶν ποὺ ξεκύνονται σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμον, γιὰ νὰ εὐαγγελισθοῦν τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς σωτηρίας καὶ τῆς λυτρώσεως.

Ἀσβηστὴ ἐσωτερικὴ φωτιὰ ἀνάβει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο στὶς ψυχές ποὺ ἐπισκέπτεται καὶ πρόθυμα τὸ δέχονται. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἡ φωτιὰ αὐτὴ ἀνάψει στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς ἀρχίζει ἕνα ἔργο καθάρσεως καὶ ἀνακαινισμοῦ. Καίει τὶς σκουριές ποὺ ἔχουν ἐπικαθίσει πάνω στὴν ψυχὴ καὶ τὴν ἀσχημίζουν. Καρδιές ψυχρὲς σὰν τὴν πέτρα καὶ σκληρὲς σὰν τὸ μέταλλο τὶς ζεσταίνει καὶ τὶς μαλακώνει. Τὶς κάνει τρυφερές, εὐαίσθητες, συμπαθεῖς στὸν συνάνθρωπο, στὶς δυσκολίες του καὶ τὰ προβλήματά του.

Εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβει κανεὶς ἀπὸ μιὰ τέτοια καρδιά τί δυνατὰ καὶ ἅγια αἰσθήματα θὰ ἀναπηδοῦν καὶ τί ἱεροὶ πόθοι θὰ ἀναβλύζουν; Καὶ ἀφοῦ καὶ τὸ στόμα μιλάει πάντα **«ἐκ τοῦ περισσεύματος**

τῆς καρδίας» τί ὁμορφιά, χάρη καὶ δύναμη θὰ ἔχει αὐτὸ τὸ πλεόνασμα τῆς ἐξαγιασμένης ψυχῆς;

«Ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαίς καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι» (Πράξ. β' 4) σημειώνει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς. Πύρινοι οἱ λόγοι γιατί πήγαζαν ἀπὸ τὴ θεϊκὴ φωτιὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πύρινοι οἱ λόγοι γι' αὐτὸ καὶ ἀναβαν φωτιὲς μέσα στὶς καρδιές. Φωτιὲς μετάνοιαι καὶ ριζικῆς ἀλλαγῆς φούντωναν, ποὺ ἔδιωχναν τὰ σκοτάδια τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς πλάνης.

Πύρινοι οἱ πνευματοκίνητοι Ἀπόστολοι μεταλαμβάνεσαν τὴ φλόγα καὶ τὸ φῶς τῆς πίστεως στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ζοῦσαν **«ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου»**. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἦταν φανερά καὶ ἄμεσα. Ἐνα τέτοιο πυρφόρο κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου Πέτρου ἦταν ἄρκετό, γιὰ νὰ προκαλέσει μοναδικοὺς ἐσωτερικοὺς συγκλονισμούς, νὰ δημιουργήσει βαθιὰ ἐσωτερικὴ κατάνυξη καὶ νὰ ὀδηγήσει στὴ σωτηρία. **«Ἀκούσαντες κατενόησαν τῆ καρδία, εἶπόν τε πρὸς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους. Τί ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί;»** (Πράξ. β' 37).

Τὸ θαῦμα εἶχε γίνε. Τρεῖς χιλιάδες ψυχὲς προστέθηκαν στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ ἕνα κήρυγμα. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀποδείχθηκε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ δραστικός, **«δύναμις Θεοῦ εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι»** (Ρωμ. α' 16). Τότε ἕνα κήρυγμα, ποὺ πήγαζε ἀπὸ πυρακτωμένες καρδιές καὶ μετέδιδε ἀνόθευτο τὸν πύρινο λόγο τοῦ Θεοῦ, μετέστρεφε τρεῖς χιλιάδες ψυχές. Σήμερα τρεῖς χιλιάδες κηρύγματα μεταστρέφουν μιὰ ψυχὴ; Ἄν ὄχι, ξέρομε τώρα, ποῦ πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε τὴν ἀπάντησιν.

Ἀλλὰ οἱ Ἀπόστολοι εἶχαν ζήσει αὐτὸ τὸ πυράκτωμα κοντὰ στὸν θεῖο Διδάσκαλό τους. Εἶχαν ἔντονα προσωπικὰ βιώματα ἀπὸ τὴν ἀναστροφή τους μετὰ τὸν Κύριο, ὅταν ἀκούγαν ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ θεϊκὸ στόμα τὰ ρήματα τῆς αἰώνιας ζωῆς, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ ἀναστημένος Κύριος ἐκεῖ στὴν πορεία πρὸς Ἐμμαοὺς **«διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τὰ περὶ ἑαυτοῦ»** (Λουκ. κδ' 17).

Τότε γινόταν ἕνα θαῦμα μέσα στὶς ψυχές. Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ προκαλοῦσαν μέσα σ' ἐκείνη τὴν πνευματικὴ παγωνιά τῆς ἀπελπισίας τέτοια ἐσωτερικὴ θερμότητα, ὥστε οἱ παγωμένες ψυχὲς νὰ ξαναβρίσκουν τὴ ζεστασιά τους. **«Οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ;...»** (Λουκ. κδ' 32), θὰ ἔλεγαν ἀργότερα μετὰ συγκίνηση στὴν πορεία πρὸς Ἐμμαοὺς. Φλεγόμενες οἱ καρδιές, ποὺ συμπορεύονται μετὰ τὸν Χριστὸ καὶ ἀκοῦνε προσεκτικὰ καὶ δέχονται ταπεινὰ τὸ θεϊκὸ του λόγο: Καὶ αὐτὴ ἡ φλόγα εἶναι ἡ μόνη ἱκανὴ νὰ θερμάνει καὶ σήμερα τὸν παγερὸ ἀπὸ τὴν ἔλλειψη τῆς ἀγάπης πλανήτη μας.

ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΜΑΪΟΥ
ΤΩΝ ΑΓ. ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ Α΄ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. ιζ΄ 1 - 13
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. κ΄ 16 - 18, 28 - 36

«Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα·

δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱός σου δοξάσῃ σε, καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξασόν με σύ, πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ἣ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου, σοὶ ἦσαν καὶ ἔμοι αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι. Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ ἐστίν· ὅτι τὰ ρήματα ἃ δέδω-

κάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με

ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοὶ εἶσι, καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστὶ καὶ τὰ σὰ ἐμὰ, καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκέτι εἶμι ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἶσι, καὶ ἐγὼ πρὸς σέ ἔρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο, εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ γραφή πληρωθῇ. Νῦν δέ πρὸς σέ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ ἵνα ἔχωσιν τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς».

Η ΤΗΡΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΟΓΟΥ

«Τὸν λόγον σου τετηρήκασι».

Η ΑΠΟΔΟΧΗ καὶ τήρηση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι βασικὸ καθῆκον, ἀλλὰ ταυτόχρονα ἀπαιτεῖ ἀγώνα σκληρό. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ μόνη ἀλήθεια, ἡ σώζουσα ἀλήθεια, πού μᾶς ἔφερε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Εἶναι ἡ θεία Ἀποκάλυψη πού μᾶς φανερώνει τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, μᾶς δείχνει τὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς μας, μᾶς παρουσιάζει τὴν αἰωνιότητα καὶ μᾶς τονίζει τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς.

Α) Γνωριμία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Πραγματικὰ πιστός, ἀληθινὰ φίλος τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτὸς πού ἀνοίγει πρόθυμα τὴν καρδιά του στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν κρατάει ἐκεῖ σφικτὰ. Ὁ Ψαλμωδὸς τονίζει: «**Λύχνος τοῖς ποσὶ μου ὁ νόμος σου καὶ φῶς ταῖς τρίβοις μου**». Καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη ὁ ἴδιος ὁ Κύριος βροντοφωνεῖ: «**Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν**». Μακάριοι, εὐτυχισμένοι εἶναι ὅσοι ἀκούνε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐφαρμόζουν. Αὐτὸ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν γνῶρισμα τοῦ πιστοῦ. Αὐτὴ ἡ μεγάλη του ἀρετὴ.

Τὸ γνῶρισμα αὐτὸ εἶχαν οἱ Ἀπόστολοι, γιὰ τοὺς ὁποίους μιλάει σήμερα ὁ Κύριος ἀπευθυνόμενος στὸν Πατέρα Του. Τὸ ἴδιο γνῶρισμα εἶχαν καὶ οἱ μεγάλοι Πατέρες πού συγκρότησαν τὴν Α΄ Οἰκουμένην Σύνοδο. Ἀγωνίσθηκαν, πάλαιψαν, γιὰ νὰ τηρήσουν ἀλώβητη, ἀκέραια τὴ θεία διδασκαλία ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς καὶ μάλιστα τὸν Ἄρειο, πού συγκλονίζε τότε τὴν Ἐκκλησία.

Β) Τήρηση τοῦ θείου λόγου.

Εἴκοσι αἰῶνες ἔχουν κυλίσει ἀπὸ τότε πού ὁ Κύριος μίλησε γιὰ τὴ μεγάλη ἀξία καὶ τὴ σημασία πού ἔχει στὴ ζωὴ μας ὁ θεῖος λόγος. Κι ὅμως πολλοὶ καὶ σήμερα ζητοῦν μὲ μύριους τρόπους νὰ ξεριζώσουν ἀπὸ τὴ ψυχὴς ἢ νὰ ξεράνουν στὴς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων τὴν ἱκμάδα τοῦ θείου λόγου. Ἀπὸ τοὺς

σύγχρονους αἰρετικούς, τοὺς μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καὶ τοὺς Πεντηκοστιανούς καὶ τοὺς τόσους ἄλλους, πού γυρίζουν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι καὶ μεταδίδουν τὴς πλάνες τους, μέχρι τοὺς σημερινούς ὑλιστὲς ἄθεους. Ὅλοι αὐτοὶ ζητοῦν νὰ κλονίσουν τὴν πίστη στὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ, στὴ θεία Πρόνοια, στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, στὴν πεποίθησι ὅτι ἡ ζωὴ ἐδῶ ἔχει ἀνώτερο σκοπὸ καὶ ὄχι μόνον τὸ φαγοπότι καὶ τὸ γλέντι.

Ὁ πόλεμος αὐτὸς πού εἶναι ἀρκετὰ δυνατός, καὶ ἡ ἐσωτερικὴ μας ἀδυναμία, συχνὰ κλονίζουν στὴς ψυχὰς τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ. Δημιουργοῦν μιὰ ἀμφιβολία. Μᾶς κάνουν σιγὰ-σιγὰ νὰ ἐγκαταλείψουμε μερικὲς πεποηθήσεις πού ἦταν λίγο πρὶν πολυτίμες γιὰ μᾶς. Ἡ θεία διδασκαλία δὲν ἔχει τότε τὸ κύρος πού εἶχε. Ἀμφισβητήσεις πολλὰς ξεσηκώνονται στὰ θέματα τῆς πίστεως, στὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς μας, στὴν ἀρετὴ τῆς δικαιοσύνης, στὴν τιμιότητα, στὴν ἠθικὴ. Δὲν μένουμε τότε ἀσάλευτοι, ἀλλὰ μὲ συμβιβασμούς καὶ ὑποχωρήσεις καταπατοῦμε κάποιες διατάξεις τοῦ θείου νόμου.

Ἐρχεται ὅμως γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ στόμα τῆς Ἀλήθειας νὰ ζητήσῃ ἀπὸ μᾶς τοὺς πιστούς, νὰ διατηροῦμε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καθαρὸ ἀπὸ τὴν πλάνη πού ὀδηγεῖ στὴν ἀπώλεια.

Προσοχὴ πολλὴ λοιπὸν ἀπὸ τοὺς «**βαρεῖς λύκους**» πού τριγυρίζουν ἐδῶ κι ἐκεῖ. Ἀκόμα προσοχὴ στὰ σύγχρονα ὑλιστικὰ κηρύγματα, πού ζητοῦν νὰ μᾶς ὀδηγήσουν στοὺς ποικίλους συμβιβασμούς καὶ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεό.

Στερεὰ προσκολλημένοι στὸν Κύριο καὶ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας θὰ τηροῦμε τὸν λόγο Του. Καθημερινὰ ἄς στερεωνόμαστε στὴς ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας καὶ τῆς θείας διδασκαλίας. Ἄς μένουμε ὅλοι μέσα στὸ μακαρισμὸ τοῦ Κυρίου γιὰ ὅσους ἀκούνε καὶ ἐφαρμόζουν τὸν λόγο Του. Γιατὶ μόνον αὐτοὶ ἀνήκουν ἀληθινὰ στὸν Θεὸ καὶ εἶναι οἱ φωτεινοὶ φάροι στοὺς καιροὺς μας.

«Ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἐορτῆς εἰστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· ἔάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὕτω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἔδοξάσθη. Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης· ἄλλοι ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός· ἄλλοι ἔλεγον· μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστός ἔρχεται; Οὐχὶ ἡ γραφή εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαυὶδ καὶ ἀπὸ Βηθλέεμ τῆς κώμης, ὅπου ἦν Δαυὶδ, ὁ Χριστός ἔρχεται; Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ᾔθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς

ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΜΑΪΟΥ
ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. ζ' 37 - 52, n' 12
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Πράξ. β' 1 - 11

ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαῖους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν; Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· οὐδέ-

ποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; Μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; Ἄλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπικατάρατοί εἰσι! Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἰς ὧν ἐξ αὐτῶν μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἔάν μὴ ἀκοῦση παρ' αὐτοῦ πρότερον καὶ γινῶ τί ποιεῖ; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῶ· μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; Ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγγερα. Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς».

Ἡ ἀναγεννητικὴ δύναμις τοῦ ἁγίου πνεύματος

«Ποταμοί... ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος».

Ἡ ΚΑΘΟΔΟΣ τοῦ ἁγίου πνεύματος τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα γεγονότα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ χαρίζει στοὺς μαθητὲς τὴν ἀναγέννηση καὶ τὴ χάρη νὰ βαδίσουν τὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγιότητας. Μετὰ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐξαγγέλλουν τὰ μυστήρια τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Παρουσιάζουν μιὰ ἀγιότητα θαυμαστὴ καὶ μιὰ πρωτοφανὴ αὐτοθυσία. Τὸ Ἅγιον πνεῦμα ἀναγεννᾷ τὸν ἄνθρωπο.

Α) Ὃταν λείπει τὸ Ἅγιον πνεῦμα.

Εἴκοσι αἰῶνες ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε. Καὶ ὅμως πολλοὶ δὲν δοκιμάζουν αὐτὴ τὴν πνευματικὴ ἀλλαγὴ καὶ μένουν στὰ σκοτεινὰ μονοπάτια τοῦ κακοῦ. Καὶ ἡ βασικὴ αἰτία εἶναι ὅτι ἀγνοοῦν τὴν ἔλευση καὶ τὴν ἀναγεννητικὴ δύναμη τοῦ ἁγίου πνεύματος. Ὃταν ὅμως ὁ ἄνθρωπος μείνει ἔρημος ἀπὸ πνεῦμα Ἅγιον δὲν μπορεῖ νὰ καρποφορήσῃ τὴν ἀρετὴ, ὅπως δὲν ὑπάρχει βλάστηση ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει νερὸ καὶ δὲν πέφτει ἡ εὐεργετικὴ βροχὴ. Οἱ ψυχικὲς δυνάμεις παραλύουν καὶ ἀτονοῦν γιὰ κάθε καλὸ καὶ ὠραῖο, ὅταν δὲν φλογίζει τὸν ἐσωτερικὸ μας κόσμον τὸ Ἅγιον πνεῦμα. Ἄνθρωπος χωρὶς πνεῦμα Ἅγιον μοιάζει μὲ κόσμον χωρὶς ἥλιο, μὲ σῶμα χωρὶς ψυχὴ. Ὃπου δὲν ὑπάρχει πνεῦμα Ἅγιον, ὑπάρχει τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, τῆς ἀμαρτίας. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἴσως νὰ ἔχουν γνώσεις πολλὰς, θέσεις, ἀξιώματα, τιμὲς, πλοῦτη. Ἀλλὰ δὲν ἔχουν αἰσθήματα καλοσύνης, ἀγάπης, ἀληθινὴ εὐγένεια. Οἱ καρδιὲς τους συχνὰ ἔχουν πάθη καὶ ἀδυναμίεις. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ σοφία τοῦ κόσμου καὶ ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ πρόοδος, μὲ ὅλα τὰ καλὰ ποὺ φέρνουν στὴν ἀνθρωπότητα, δὲν μποροῦν νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν ἀνακαινιστικὴ χάρη καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἁγίου πνεύματος.

Β) Τὸ Ἅγιον πνεῦμα ἀναγεννᾷ.

Τὸ Ἅγιον πνεῦμα εἶναι δύναμη ποὺ ἔρχεται νὰ

τονώσει τὴ θέλησὴ μας καὶ νὰ τὴν κινήσῃ στὸ καλὸ καὶ στὴν ἀρετὴ. Καὶ ταυτόχρονα κατακαίει κάθε ἀγκάθι καὶ καθαρίζει ἀπὸ κάθε μολυσμὸ.

Ὃταν τὸ Ἅγιον πνεῦμα γίνῃ κυβερνήτης τοῦ ἀνθρώπου, ὁλόκληρος ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος γίνῃ πνευματικὸς. Εἶναι ἡ «καινὴ κτίσις» ποὺ τὸ Ἅγιον πνεῦμα κατεργάζεται. Αὐτὴ εἶναι ἡ Πεντηκοστὴ τῆς ψυχῆς, ἡ κάθοδος τοῦ ἁγίου πνεύματος στὸν ἔσω ἄνθρωπο. Ἐνας κόσμος ὠραῖος, φωτεινός, ἅγιος, δυνατὸς δημιουργεῖται στὴν ψυχὴ, ποὺ τὴν ἐξωραίζει, ἐξαγιάζει τὸ σῶμα καὶ τὸ καθιστᾷ ναὸ ἅγιον τῆς θείας χάριτος. Ὃ ἄνθρωπος τότε γίνῃ πνευματικὸς, πνευματοκίνητος, ἀληθινὰ θεοφόρος.

Γ) Ὃ ἄνθρωπος παράγοντας.

Βασικὴ ὅμως προϋπόθεση γιὰ νὰ ἀπεργασθεῖ τὸ Πανάγιον πνεῦμα τὴν ἀναγέννηση, εἶναι νὰ τοῦ ἀνοίξουμε τὴς πόρτες τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ τὸ κάνομε ἔνοικόν μας. Σὲ τί χρησιμεύει ἂν γυρίσουμε ἕνα διακόπτη, ποὺ ὅμως δὲν εἶναι συνδεδεμένος μὲ τὴν πηγὴ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ; Ἔτσι καὶ μεῖς τί μπορούμε νὰ κάνουμε ἂν γνωρίζουμε ἀπλῶς μερικὰ θεωρητικὰ γιὰ τὸ Ἅγιον πνεῦμα καὶ δὲν ἔχουμε ἐνωθεῖ μαζί Του; Τὸ Ἅγιον πνεῦμα δίνει τὴ δύναμη τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναγέννησης στὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸ δέχεται μὲ πίστη, ποὺ ποθεῖ τὴν ἀναγέννησίν Του, ποὺ ζητᾷ μὲ κάθε τρόπο τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Παρακλήτου.

«Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας... ἐλθὲ καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος...» Αὐτὴ ἄς εἶναι ἡ προσευχὴ μας στὸ Ἅγιον πνεῦμα, ποὺ θὰ τὴν ἀκολουθεῖ ἡ προσφορὰ τῆς καρδιᾶς μας, γιὰ νὰ τὴν καθαρῇ καὶ νὰ τὴν ἀναγεννήσῃ ἡ χάρη Του. Ἡ Πεντηκοστὴ ἔφερε φωτιὰ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ ποὺ καίει τὴν κακία. Ἐφερε Φῶς, ποὺ διαλύει τὸ σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας.

Τρωκτικό τῆς μητρικῆς στοργῆς

Στὴν Καλιφόρνια μιὰ νέα μητέρα, μητέρα ἑνὸς βρέφους, παίρνει L.S.D. Τὸ ὄπιο σιγά-σιγά τοξινώνει τὸν ὀργανισμό της. Τὸ δηλητήριο ὑποσκάπτει, ὄχι μόνο τὸν σωματικό, ἀλλὰ καὶ τὸν ψυχικό της κόσμο. "Ἐνα ράκος ποὺ διαρκῶς καταρρέει. Οἱ ψυχικὲς ἀλλοιώσεις προχωροῦν ὀλοένα καὶ πιὸ βαθιά. "Ὅ,τι πιὸ ὄμορφο καὶ ἱερὸ ἔχει μιὰ μάνα, τὸ μητρικὸ φίλτρο, τραυματίζεται θανάσιμα. Τὸ ὄπιο, σὰν ὑποὐλο τρωκτικό, ροκανίζει ἀδιάκοπα τὴν εὐαισθησία τῆς καρδιάς, τὴν πηγαία ἀγάπη, τὴν μητρικὴ στοργή. Ἡ τρυφερότητα, ἡ ἀφοσίωση στὸ γαλανόξανθο ἀγγελούδι της ὀλοένα ὑποχωροῦν.

Μιὰ μητέρα ποὺ εἶχε πάψει νὰ εἶναι μητέρα. Ἡ καρδιά της δὲν χτυποῦσε πιά στοὺς ὄμορφους παλμούς της ἀγάπης. Τὸ πρόσωπό της τώρα ἀνέκφραστο, ὕστερα βλοσυρό, καθρεφτιζόταν τρομερὸ στοὺς γαλανόξανθους οὐρανοὺς τῶν ἀθῶων βρεφικῶν ματιῶν. Τὸ βλέμμα της σκυθρωπό, γινόταν σκοτεινὸ, ὅταν διασταυρωνόταν μὲ τὴν φωτεινὴ ἐκείνη ματιὰ ποὺ ἔμοιαζε μὲ χειρουργικὴ ἀκτινοβολία. Τὰ κοραλένια ἐκεῖνα χεῖλη ποὺ ψέλλιζαν τὴ δική τους μυστικὴ γλώσσα δὲν εὔρισκαν καμιά ἀνταπόκριση ἀπὸ τὴν ἀσυντόνιστη στὴν ἀγάπη μητρικὴ καρδιά. Ἐκεῖνο τῆς τραγουδοῦσε τὸν ὕμνο τῆς ἀδολῆς χαρᾶς καὶ ἐκείνη τοῦ θρηνηλογοῦσε τὸ μοιρολόγι τοῦ θανάτου. Ἡ ἀνθισμένη ἀνοιξη ποὺ συναντοῦσε τὸν βαρὺ χειμῶνα. Καὶ τὸν συνάντησε μιὰ ἡμέρα ἀνελέπτο καὶ τρομερό.

Νὰ τώρα τὸ μητρικὸ χέρι ὀπλίζεται μὲ ὄργανο φονικό. Γιατί; Μήπως γιὰ νὰ προστατεύσει τὸ ἀγγελοῦδι της ποὺ κινδυνεύει; Μὰ ἀπὸ ποῖον μποροῦσε νὰ κινδυνεύσει ἡ σαρκωμένη ἀθωότητα; Ἀπειλεῖται ποτὲ ἡ ζωντανὴ ἀνοιξη ποὺ σκορπίζει ἀπλόχερα τὶς ὄμορφιές καὶ τὰ ἀρώματά της; Μπροστὰ σ' ἕνα βρέφος, σ' ἕνα ὀποιοδήποτε βρέφος, ποὺ ἀμέριμνο χαμογελάει

μέσα στὴν κούνια του, πέφτει καὶ αὐτὸ τὸ δολοφονικὸ μαχαίρι ἐνὸς ληστῆ.

Καὶ ὅμως ἕνα χέρι ὀπλίζεται. "Ὅχι ἕνα ὀποιοδήποτε χέρι. "Ἐνα γαμψόνυχο χέρι ἀρπακτικοῦ, ποὺ λὲς καὶ ξεπετάχθηκε μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς κόλασης, ματωμένο, ἄγριο, τρομερό. Εἶναι χέρι ἀνθρώπινο; Εἶναι τὸ χέρι τῆς Μήδειας, τῆς Μέγαιρας, τοῦ αἱμοσταγῆ Ἡρώδη; "Ὅχι, εἶναι τὸ χέρι μιᾶς μάνας, ποὺ προτίμησε τὶς ψευδαισθήσεις τοῦ ὀπίου ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Ζήτησε τὴν εὐτυχία στοὺς τεχνητοὺς παραδείσους τῶν παραισθησιογόνων, ἐνῶ εἶχε τὴν εὐτυχία τὴν πιὸ μεγάλην, ζωντανὴ δίπλα της. Καὶ τώρα αὐτὴ τὴν εὐτυχία θὰ τὴν προσφέρει σπονδὴ στὸν ἀκάθαρτο βωμὸ τοῦ τυραννικοῦ πάθους της.

Νὰ ἡ διαστροφή ποὺ προκαλεῖ ἡ ἀμαρτία! Εἶναι ἀπίστευτο καὶ τρομερό. Πέρα ὅμως γιὰ πέρα ἀληθινό. Θεέ μου, πῶς ἀντέχει ὄχι μιὰ μητρικὴ καρδιά, ἀλλὰ μιὰ ὀποιαδήποτε καρδιά, νὰ σηκώνει φονικὸ χέρι, γιὰ νὰ πλήξει τὴν ἀνυπεράσπιστη ζωή; Πῶς ἀντέχει νὰ βλέπει νὰ σπαρταράει ματωμένο τὸ ἀνθοζύμωτο κορμάκι ἐνὸς μικροῦ ἀγγέλου ποὺ λίγα λεπτὰ πρὶν τῆς χαμογελοῦσε; Πόσο φοβερὸ τὸ πάθος, ὅταν μπεῖ καὶ φωλιάσει στὴν καρδιά!

Ποῦ εἶναι τώρα οἱ ἠθικοὶ αὐτουργοί, οἱ ἀδίστακτοὶ ἔμποροι τοῦ λευκοῦ θανάτου, ποὺ

λανσάρουν τὰ παραισθησιογόνα τῆς ψυχῆς, γιὰ νὰ καμαρώσουν τὸ μακάβριο ἔργο τους; "Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ προπαγανδιστὲς καὶ συνήγοροι τῶν ἐξαρτησιογόνων οὐσιῶν, ποὺ ὄπλισαν τὸ μητρικὸ χέρι, ποῦ θὰ βρεθοῦν; Ποῦ θὰ βρεθοῦν; Τί σημασία ἔχει ἂν θὰ βρεθοῦν. Τὸ ἀδικοχυμένο αἷμα ποὺ βοᾷ, οἱ γοεροὶ θρηῖνοι ἢ τὰ βουβὰ ἀναφιλητὰ τόσων πονεμένων ὑπάρξεων, θὰ γίνουν ἀργὰ ἢ γρήγορα ὁ ἐφιάλτης τους ποὺ θὰ τοὺς καταδιώκει νύχτα καὶ ἡμέρα.

Ποῦ θὰ βρεθοῦν οἱ ἔνοχοι; Ἀλλὰ οἱ ἔνοχοι δὲν εἶναι λίγοι. Εἶναι πολλοί. Πάρα πολλοί. Ἐνοχὴ εἶναι μιὰ ὀλόκληρη τοξινωμένη κοινωνία ποὺ ναρκώνει συνειδήσεις, νεκρώνει ψυχές, δυναμιτίζει ἱερὰ αἰσθήματα, γκρεμίζει ἰδανικά, ἀποκοιμίζει ἐνθουσιασμούς, ἀποβλακώνει φωτεινὰ πρόσωπα. Ἐνοχοὶ εἶναι ὄλοι ἐκεῖνοι ποὺ μὲ τὰ καταλυτικὰ κηρύγματα τῆς ἀθεΐας κλείνουν τοὺς φωτεινοὺς ὀρίζοντες τῆς πίστεως, γιὰ νὰ μὴ μποροῦν οἱ νεανικὲς ἀετοψυχὲς νὰ πετοῦν πάνω ἀπὸ τὴ λάσπη καὶ τὸ χῶμα τῆς ὑλιστικῆς χαμοζωῆς. Αὐτὰ θὰ μᾶς ψιθύριζαν, ἂν μποροῦσαν νὰ μιλήσουν, τὰ βρεφικά ἐκεῖνα χεῖλη ποὺ τόσο πρόωρα καὶ βίαια σφραγίσθηκαν. Σφραγίσθηκαν βίαια ἀπὸ μιὰ μητέρα-θῦμα κι αὐτή; "Ὅχι. Ἀπὸ μιὰ ὀλόκληρη κοινωνία ποὺ ἐξυμνεῖ τὶς ἀπαξίες καὶ ἀπεργάζεται τὸν ἐκμηδενισμό τῆς ψυχῆς.

ZOH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντῆς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήνα.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνών.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lyhnia.com

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

Όταν τέλειωσε η αποστολή του στην Αυστρία, γύρισε στην Βασιλεύουσα, όπου συνέχισε το πνευματικό του έργο, συμπληρώνοντας έπτα χρόνια στη δοξασμένη Πόλη, που είχε αιώνες πριν φιλοξενήσει Γρηγόριους και Χρυσόστομους!

Εκείνα τα χρόνια τα ιερά, όταν κανείς τα πατάει, νοιώθει τον παλμό μιᾶς ἱστορίας, που αιώνες συνεχίζεται χωρίς διακοπή. Μιᾶς ἱστορίας, που εἴτε πρωτοχριστιανική λέγεται, εἴτε Βυζαντινὴ εἴτε νεότερη, σφικτοδένεται στὴ συνεχῆ, ἀδιάκοπη ὀρθόδοξη παράδοση. Μιὰ παράδοση ζωντανή, δημιουργική. Ένας ἀπὸ τοὺς κρίκους τῆς, ἀδιάσπαστα ἐνωμένος μ' ὅλους τοὺς ἄλλους, εἶναι καὶ τὸ πέρασμα τοῦ Μηνιάτη ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη.

***

Φωτεινὸ μετέωρο

Ὁ κόπος τὸν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴ Βασιλεύουσα καὶ τὸν ἔφερε πίσω στὰ ἀγαπημένα του Ἐπτάνησα, ὅπου, μόλις ξεκουράστηκε, ρίχτηκε πάλι στὸ διπλό του ἔργο: στὸ κήρυγμα καὶ στὴ διδασκαλία. Μαζὶ ὅμως μὲ τὴ διδασκὴ πρόσφερε καὶ κάτι πρὸς πολῦτιμο, τὸ φωτεινὸ του παράδειγμα. Ἡ παρουσία του ἦταν παρουσία ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, πρὸς προσείλκυε νέους καὶ ἠλικιωμένους κοντὰ του. Ἄλλοι, ὅταν ὑψώνονται, συγκεντρώνουν τὸν φθόνο καὶ τὴν κακία τῶν γύρω τους. Ὁ Μηνιάτης συγκέντρωνε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀφοσίωση τόσο τῶν συμπατριωτῶν του, ὅσο καὶ τῶν Ἑνετῶν. Ἀνάμεσα στοὺς ξένους, πρὸς τὸν θαύμαζαν, ἦταν καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Πελοποννήσου, ὁ Ἄγγελος Ἔμος.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ πρὸς ὃ Μωριάς ζοῦσε κάτω ἀπὸ τοὺς Ἑνετούς. Οἱ ροῦγες στὶς πόλεις γέμιζαν ἀλλοτινὲς λαλιές, πλημμύριζαν τὰ καντούνια ἀπὸ φορεσιὲς πολὺχρωμες, ἀπὸ στολὲς ξένες. Νύχτα μέρα οἱ στρατιῶτες τῆς Ἑνετικῆς Δημοκρατίας πηγαινοέρχονταν βιαστικοὶ γιὰ ὑπηρεσία, καβάλα ἢ πεζῆ, φωνάζοντας νὰ τοὺς κάνουν τόπο. Ὁ λαὸς μὲ τοὺς Εὐρωπαίους ἦταν περισσότερο εὐχαριστημένος, παρὰ μὲ τοὺς Ἀνατολίτες. Τσοῦγκριζαν τὰ ποτήρια, Ρωμιοὶ καὶ Φράγκοι ἀγκαλιαστά, ἀδελφωμένοι.

Οἱ Ἑνετοί, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, φέρθηκαν καλά. Καθάρισαν ἐρείπια, βοήθησαν στὴν ἀνοικοδόμηση, ἔβαλαν τάξη. Ὁ τόπος, τόσο στὸ Μωριά, ὅσο καὶ στὴ στερεὰ Ἑλλάδα, γνώρισε τὴ γαλήνη πρὸς τόσο ποθοῦσε. Τὸ «γκουβέρνο» γινόταν ἀκόμα πρὸς ἀνεκτὸ γιὰ τοὺς ραγιάδες, ὅταν ὁ Ἑνετὸς Διοικητὴς ἦταν ἀνθρώπος μὲ καλὴ καρδιά καὶ πλατὺ μυαλό, σὰν τὸν Ἔμο.

Ὁ Ἔμος, δραστήριος καὶ μορφωμένος, ἐνδιαφερόταν καὶ γιὰ τὴν ἠθικὴ προκοπὴ τῶν ὑπηκόων του. Σ' αὐτὸ πίστευε πρὸς μποροῦσε νὰ βοηθήσει πρῶτα-πρῶτα ἡ Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ –ἀν καὶ ἑτερόδοξος– ἔδειξε μεγάλο ζῆλο γιὰ τὴ βελτίωση τῆς κατάστασης τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων τοῦ Μωριά. Πάνω σὲ τούτη τὴν προσπάθεια σκέφθηκε πρὸς θὰ ἔπρεπε νὰ κάνει Δεσπότη τὸν Μηνιάτη. Ἦταν ὁ πρὸς ἄξιος ν' ἀνεβεῖ στὸν θρόνο τῆς Χριστιανοῦπόλεως, πρὸς τότε κήρευε. Ἡ Ἐπισκοπὴ αὐτὴ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πρὸς ἀρχαῖες ἐπισκοπὲς τῆς Πελοποννήσου. Ἐδρα τῆς, στοὺς καιροὺς ἐκείνους, ἦταν τὸ σημερινὸ χωριὸ Χριστιάνον, ἔξω ἀπὸ τὴν Κυπαρισσία.

Τὴν πρόθεσή του ὁ Ἔμος τὴν ἔγραψε σ' ἕνα ἔγγραφο πρὸς ἔστειλε στὸν Μηνιάτη. Σ' αὐτὸ τοῦ παρουσίαζε τὴν πνευματικὴν κατάσταση τοῦ λαοῦ, τὴν ἔλλειψη μορφωμένων κληρικῶν καὶ τοῦ πρότεινε νὰ δεχθεῖ τὸν θρόνο τῆς Χριστιανοῦπόλεως. «*Εἶναι καιρὸς, κατέληξε, νὰ τοποθετηθεῖ ἡ λυχνία εἰς τόπον ὑψηλότερον, διὰ νὰ χύνει τὸ φῶς τοῦ θεοῦ λόγου εἰς ὠφέλειαν τῶν περιπεπλεγμένων εἰς τὰ σκότη τῆς ἀγνωσίας χριστιανῶν τοῦ Μωρηᾶ*».

Ὁ Μηνιάτης δὲν ζήτησε προαγωγή. Δὲν ἐνήργησε ν' ἀνεβεῖ σὲ μιὰ τέτοια θέση. Ἄλλοι, θὰ ἔλεγαν ἀμέσως ναὶ σὲ μιὰ τέτοια πρόσκληση. Στὸ ἀντίθετο κατέληξε ἐκεῖνος, ἀναλογιζόμενος τὶς βαρεῖες εὐθύνες τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Γράφει στὸν Διοικητὴ. Τὸν εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν τιμὴ καὶ ἀπορρίπτει τὴν πρόταση.

Ἡ πράξη τοῦ Μηνιάτη ἦταν τόσο μεγάλη, πρὸς βρίσκουμε ἀντίστοιχη στὴ ζωὴ τῶν ἀρχαίων Πατέρων. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ ἐκεῖνοι, ὅταν τοὺς πρότειναν ἀρχιερατικούς θρόνους. Ἐφευγαν μακριά.

Ἡ φυγὴ ἐμπρὸς στὰ ἀξιώματα μετατρεπόταν σὲ πρόθυμη προσφορὰ κάθε ὑπηρεσίας καὶ ὁποιασδήποτε θυσίας γιὰ τὸ φωτισμὸ τοῦ λαοῦ. Καὶ ἡ ἄρνηση τοῦ Μηνιάτη, μετατράπηκε σὲ ὀλοπρόθυμη αὐτοπροσφορὰ, σὰν δέχθηκε σὲ λίγο καιρὸ μιὰ καινούργια πρόσκληση. Κι αὐτὴ ἀπὸ τὸ Μωριά ἐρχόταν κι εἶχε τὴν ὑπογραφή τοῦ νέου Διοικητῆ, τοῦ Φραγκίσκου Γριμάνη. Μὰ αὐτὴ δὲν τοῦ πρότεινε ἐπισκοπικὸ θρόνο. Τὸν καλοῦσε νὰ κατέβει στὸ Ναῦπλιο καὶ στὸ Ἄργος γιὰ νὰ τονώσει τὸ λαὸ καὶ νὰ καθοδηγήσει τὴ νεότητα. Γι' αὐτὸ δὲν τοῦ προκαλεῖ ἐκπληξη. Τὴν ἀποδέχεται μιὰ καὶ προτιμᾷ «*τὴν γονιμότερη καὶ κοινοφελέστερη δρᾶση διὰ τοῦ κηρύγματος, παρὰ τὴν ἐπισκοπικὴ δικαιοδοσία*».

(Συνεχίζεται)

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΥΣΤΕΡΙΑ

Διάχυτη ή άνησυχία από τις «**άκοές πολέμων**» τις ημέρες αυτές. Χαρακτηριστική ή ειδοσιογραφία: «*Τύμπανα πολέμου στη Μεσόγειο. Στα άκρα ΗΠΑ και Ρωσία για τη Συρία*». Πολεμική ατμόσφαιρα διαμορφώνεται στις σχέσεις Ουάσινγκτον-Μόσχας εξαιτίας της στρατιωτικής επιθέσεως των ΗΠΑ, Γαλλίας, Η.Β. έναντι του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία. Και όμως πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν εἶχαμε ἄλλα ἐνθαρρυντικά καὶ χαρμόσινα γεγονότα: «*Σήμερα ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη παντρεύτηκε τὴν Ἀνατολή. Ὅριστικοί πιά, θέλαμε νὰ πιστεῦσουμε ὁ ἐνταφιασμός τοῦ ψυχροῦ πολέμου. Ἱστορικό γεγονός ἡ μεγάλη αὐτὴ συμμαχία μὲ τὴ συνένωση τῶν δύο πρώην ἐχθρῶν ποὺ τώρα εἶναι ἑταῖροι, ἐνταφιάζοντας ἔτσι μιὰ αἰῶνα διαιρέσεων καὶ μιὰ δεκαετία ἀβεβαιότητας, προσεγγίζοντας τὸν μεγαλύτερο στόχο, τὴν Εὐρώπη, ὡς ἐνιαία ὄντοτητα, ἐλεύθερη καὶ εἰρηνική*». Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἐλέχθησαν κατὰ τὴν ὄντως ἱστορικὴ ἡμέρα τῆς ἰδρύσεως τοῦ Συμβουλίου ΝΑΤΟ-Ρωσίας στὴ βάση τοῦ ΝΑΤΟ στὴν κωμόπολη Πράτικα Ντὶ Μάρε τῆς Ἰταλίας. Ποιόν, ἀλήθεια εἰλικρινῆ ἄνθρωπο δὲν χαροποίησαν τότε, τὸ 2002, αὐτὲς οἱ ἐξελίξεις καὶ πρωτοβουλίες ποὺ ὑπόσχονταν τὴ λήξη τοῦ ψυχροῦ πολέμου καὶ τὴν ἐπικράτηση τῆς πολυπόθητης εἰρήνης σὲ ὅλο τὸν κόσμο; Καὶ φέρουν μεγάλη εὐθύνη οἱ ἀσύνητοι πολιτικοὶ ἡγέτες, ὅταν τορπιλίζουν τόσο εὐκόλα τὸ θεῖο αὐτὸ δῶρο. Ἀλλὰ ἡ εἰρήνη εἶναι ὑπόθεση ἱερή. Γι' αὐτὸ καὶ μόνο ἀκέραιες προσωπικότητες μποροῦν νὰ τὴν πραγματοποιήσουν. Καὶ αὐτοὶ λείπουν, δυστυχῶς, σήμερα. Οἱ ἐμπαθεῖς εἶναι ἐπικίνδυνοι γιὰ τέτοιους ἀγῶνες.

ΑΠΟΡΘΗΤΟ ΤΟ ΟΧΥΡΟ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Ἀναντίρρητο ὄχυρὸ ἡ δικαιοσύνη. Καὶ τὸ ὄχυρὸ αὐτό, πάση θυσία, πρέπει νὰ μείνει ἀπρόσβλητο, ἀπόρρητο ἀπὸ πολιτικές ἢ ἄλλες ἐπιρροές. Οἱ τίμιοι ὑπερασπιστὲς τοῦ ἀλύγιστου, ἀνυποχώρητου στίχου ὅποιοςδήποτε πιέσεις καὶ ἐπιθέσεις. Γιατὶ ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ θὰ καταλυθεῖ τὸ ὄχυρὸ τῆς δικαιοσύνης καὶ κυριαρχήσουν οἱ σκοπιμότητες καὶ γίνεῖ νόμος ἡ παρανομία καὶ δίκαιο ἡ ὑψωμένη γροθιά, τότε μποροῦμε πιά νὰ μιλάμε γιὰ συντεταγμένη πολιτεία; Εἶναι δυνατόν νὰ γίνεταί λόγος γιὰ κοινωνία ἀνθρώπων ἢ πρέπει νὰ μιλάμε γιὰ ζούγκλα θηρίων; Ἐγραφε ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῆς Νομικῆς Ἀλέξανδρος Τσιριντάνης καὶ οἱ λόγοι του ἔχουν διαρκῆ ἐπικαιρότητα: «*Ἡ δικαιοσύνη προϋποθέτει πνευματικὴ δύναμη, πνευματικὴ θεώρηση τῆς ζωῆς. Μὲ τὸν ὕλισμό ὅμως τέτοια πνευματικὴ θεώρηση δὲν μπορεῖς νὰ ἔχεις. Γι' αὐτὸ καὶ μὲ τὸν ὕλισμό δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει οὔτε δικαστικὴ συνείδηση οὔτε δικαιοσύνη. Δικαιοσύνη εἶναι τὸ ἀσφαλέστερο καὶ εὐγενέστερο κριτήριό τοῦ ἂν ὑπάρχει πολιτισμός. Τὰ Ἔθνη τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ἔδειξαν τὸν πολιτισμὸ τους ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη καὶ εἰδικότερα ἀπὸ τοὺς δικαστὲς ποὺ εἶχαν νὰ παρουσιάσουν...*» Ὅπως οἱ ἄλλοι τὸ ὄχυρὸ τῆς δικαιοσύνης δὲν πέφτει. Πέφτουν ἐκεῖνοι ποὺ ἐπιχειροῦν νὰ τὸ ρίξουν.

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΝΤΡΟΠΗΣ

Νόμισαν πὼς ἔχουν καὶ τὴ σύμφωνη γνώμη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ στὸν ἀσυγκράτητο κατήφορο τῆς ἠθικῆς διαστροφῆς. Τί ἄλλο σήμαινε καὶ ἡ δῆλωση τοῦ πρωθυπουργοῦ, πὼς «*ἔκλεισε, λοιπόν, μὲ τὴ θεομοθέτηση τοῦ συμφώνου συμβίωσης γιὰ τὰ ὁμόφυλα ζευγάρια, ἕνας κύκλος ὀπισθοδρόμησης καὶ ντροπῆς γιὰ τὸ ἑλληνικὸ κράτος, ἀρνήσεων καὶ περιθωριοποίησης ἐνὸς μεγάλου μέρους συμπολιτῶν μας*». Τὸ ἐρώτημα ὅμως ἦταν καὶ εἶναι, ὅπως ἐπανειλημμένα ἔχουμε πεῖ, ἂν ὁ κύκλος αὐτὸς τῆς ντροπῆς ἔκλεισε ἢ ἄνοιξε; Φτάσαμε, δυστυχῶς, στὸ θλιβερὸ κατάντημα, καταστάσεις ποὺ ἄλλοτε προκαλοῦσαν ντροπὴ σήμερα νὰ χαρακτηρίζονται καὶ νὰ προβάλλονται ἀνευθρίαστα ὡς «ἰδιαιτερότητες» καὶ νὰ νομιμοποιῶνται. Σύμφωνα ὅμως μὲ πρόσφατη ἔρευνα τοῦ «ΣΚΑΪ»: «*Στροφή παρατηρεῖται τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸν κοινωνικὸ συντηρητισμό. Σὲ ὅτι ἀφορᾷ τὰ δικαιώματα τῶν ὁμοφυλοφίλων σχεδὸν οἱ ἑξὶ τοὺς δέκα Ἑλληνες (57,4% ἀπὸ 47,7% πέρυσι) διαφωνοῦν μὲ τοὺς γάμους ὁμόφυλων ζευγαριῶν καὶ τὸ 79,6% διαφωνεῖ μὲ τὴν τεκνοθεσία ἀπὸ ὁμόφυλα ζευγάρια. "Βουτιά" 11 καὶ πλέον μονάδες σὲ σχέση μὲ τὸ 2016*». Ἦταν πιά καιρὸς, γιατί ἂν δὲν σημάνει πανελλήνιο ἐγερτήριο σάλπισμα γιὰ τὴν ἀναχαίτιση τοῦ θολοῦ ρεύματος τῆς ἀδιαντροπιᾶς, ἂν δὲν ξυπνήσουν ἀπὸ τὸν ἐφρησυχασμὸ τους ὅλες οἱ ὑγιεῖς δυνάμεις, κινδυνεύουμε ὡς Ἔθνος νὰ ζήσουμε μεγάλες περιπέτειες.

ΚΑΤΑΡΓΕΙ ΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ!

«*Μὲ σύμμαχο τὴς συντεχνίας, ὁ ὑπουργὸς Παιδείας Κώστας Γαβρόγλου καταργεῖ τὴν ἀξιολόγηση τῶν ἐκπαιδευτικῶν. Μὲ διχαστικὸ πολιτικὸ λόγο, ὁ ὑπουργὸς ἐπικρίνει πολιτικὰ ὅσους ὑποστηρίζουν τὴν ἀξιολόγηση... Ὡστόσο, ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἡ μόνη χώρα ποὺ τὸ 2018 καταργεῖ μὲ νόμο τὴν ἀξιολόγηση τῶν ἐκπαιδευτικῶν, τὴν ἴδια στιγμή ποὺ ὅλοι παραδέχονται - γονεῖς, μεγάλη μερίδα ἐκπαιδευτικῶν, κοινωνία - ὅτι εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴ βελτίωση τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἔργου...» («Καθημερινὴ» 25.3.2018). Δυστυχῶς μερικοὶ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν, πὼς χωρὶς ἀξιολόγηση, ἀξιοκρατία καὶ ἀριστεία δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει σοβαρὴ παιδεία. Ἐνα σπάνιο γιὰ τὴν ἐποχὴ μας γεγονός θὰ μπορούσε ἴσως νὰ μᾶς παραδειγματίσει. Ὁ Ἀϊνστάιν προσπαθοῦσε νὰ καταλάβει τὴν ἔδρα τῆς Φυσικῆς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ζυρίχης. Συνυποψήφιός του ὁ Φ. Ἄντλερ. Ὁ πατέρας τοῦ Ἄντλερ ἀνῆκε στὰ ὑψηλὰ στελέχη τοῦ σοσιαλδημοκρατικοῦ κόμματος τῆς Αὐστρίας. Ἦταν ἐπομένως βέβαιη ἡ ἀποτυχία τοῦ Ἀϊνστάιν. Ἡ ἐκλογὴ γινόταν μὲ κριτήρια πολιτικά. Ὅταν ὅμως ἔμαθε ποῖος ἦταν ὁ συνυποψήφιός του, δείχνοντας τὸ ψυχικὸ του μεγαλεῖο, δῆλωσε ἀμέσως στὴς πανεπιστημιακὲς ἀρχές: «*Ὅταν ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νὰ ἔχουμε στὸ πανεπιστήμιό μας ἄνθρωπο τοῦ μεγέθους τοῦ Ἀϊνστάιν ἡ ἐκλογὴ μου ἀποτελεῖ καθαρὴ ἀνοησία. Μὴ χάνετε γιὰ λόγους πολιτικούς τὴν εὐκαιρία νὰ ὑψώσετε τὴ σιάθημ τοῦ Πανεπιστημίου μας*».*

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰετροκοράτους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ